

Short Story

Sint-Nicolaas

LIBERTY BIESMA

Sint-Nicolaas

“Een held is iemand die doet wat hij kan. De anderen doen het niet.”

Romain Rolland

‘Alle zeilen bij!’ De zeelui wisten wat te doen. Gespierde donkere mannen trokken de zeilen op en knoopten de touwen vast met een paalsteek. **A**IJzersterk en snel los te maken wanneer het nodig zou zijn.

‘Dertig graden stuurboord. Pak die wind op stuurman! We gaan naar huis.’ Zijn stem bulderde over het houten schip.

De wind was fel en de golven hoog. De Egeïsche zee was een geliefde plek voor Nicolaas. Het was nog altijd dichtbij zijn geboorteplaats. Hij keek tevreden. Ondanks de offers die het kostte om het schip van de Romeinen te veroveren was de missie geslaagd. Nicolaas stond op en ging de status van zijn schip bekijken. Er was veel schade. Schroeiplekken van brandend vet en stukken versplinterd hout door de kogels. Maar dat geeft niet, de strijd was gewonnen. Alweer.

‘Zal ik hem gaan halen, Nicolaas?’ De donkere man met zijn rode bandana wees naar de top van de voorste mast. De langharige blonde reus keek kritisch omhoog. De zwarte vlag met doodshoofd en twee opperarmbenen wapperde vrolijk, ondanks dat die flink gehavend was.

‘Ja ga maar halen en vraag Pedro om hem te herstellen.’ Net toen Ramon wilde weglopen om in de mast te klimmen hoorde hij wat vaag gerochel aan bakboord. Nicolaas en Ramon keken elkaar aan. ‘Er leeft er nog eentje,’ fluisterde de blonde piraat met een glimlach. Ramon lachte zacht en vals, zijn hagelwitte tanden gaven bijna licht. ‘Weet je,’ de grote donkere man bukte en sloop dichterbij, ‘ik ga hem steken met deze mes.’ Stilletjes trok hij een enorme dolk tevoorschijn.

‘Nee, niet doen... we hebben genoeg vermoord vandaag.’

Ramon keek hem vertwijfeld en teleurgesteld aan. ‘Niet?’

Er klonk een bulderend gelach. ‘Ja natuurlijk wel!’

Samen renden ze op het overgebleven slachtoffer af. Ramon begon wild op de man in te steken terwijl Nicolaas hem tegen zijn hoofd trapte. Het bloed spatte alle kanten op. Na een uitbarsting van geweld keken de twee piraten elkaar aan.

‘Klaar?’

Nicolaas knikte. Ze pakten het bloederige kadaver op en pleurden hem overboord.

‘Rum?’

‘Lekker.’

De avond was mooi. Het anker was uitgegoid en Nicolaas en de bemanning genoten van de zonsondergang en de rum. Gelukkig hadden ze naast gouden munten en zilveren sieraden ook de drankvoorraad kunnen stelen. En eindeloos veel zijde in alle kleuren. Nicolaas vertelde weer verhalen uit de oude doos en de mannen hingen aan zijn lippen. Ondanks de ruwe moorden en het extreme geweld bij een kaping was het een doodgoede man. Hij had het ook niet gemakkelijk gehad. Als blonde Griekse Turk van bijna twee meter lang was het lastig uit handen te blijven van de wetshandhavers. Nicolaas hield niet van de wet. Hij maakte zijn eigen wetten. Zoals zijn eerste wet: ‘Ik betaal helemaal nergens voor.’ En wie durfde hem wat te doen? De Grieken? De Turken? Hij roofde wat hij kon en beminde alle vrouwen die hij maar wilde. Tot die ene nacht. De maansverduistering. Hij had de geruchten al gehoord, hij zou te grazen worden genomen. Maar dat wachtte hij niet af. Hij zou ontsnappen. Maar niet alleen. Met zijn kleine groep trouwe volgelingen bestormde hij de gevangenis. Het racistische regime had daar tientallen donkere mensen opgesloten. Sommigen zaten er al jaren in erbarmelijke omstandigheden. De volgelingen van Nicolaas namen geen gevangenen. Iedereen die op hun pad kwam werd vermoord. De groep piraten en de gevangenen vertrokken via een sluiproute naar de haven waar de rest van de bemanning wachtte. Het kleinste zeil werd gehesen en in stilte voeren ze weg om nooit meer terug te komen naar Patara.

‘We varen morgen verder naar Spanje mannen.’ Voor de gevangenen die nu zijn vaste volgelingen waren was hij een held. Een heilig man. Een Sint. Sint-Nicolaas. Een man vol fouten maar met een klein hart. Ze woonden nu in Spanje, veilig en ver weg van Myra. De Sint schonk nog een glas rum uit het vat en ging staan. ‘We gaan morgen eerst naar Amsterdam.’ De volgelingen keken hem vragend aan.

‘Wat gaan we daar doen?’

‘Naar de hoeren, hahaha!’

Iedereen was blij. De volgelingen maakten de leukste kleding uit de gestolen zijde en zopen zoveel ze konden. Ieder jaar met de verjaardag van Nicolaas zouden ze dit gaan doen. Cadeautjes uitdelen en verder genieten van betaald genot.

De Sint stond voorop op zijn boot. Hij was vreselijk dronken en zong een liedje.

‘Iedereen heet piet...’

‘Maar ikke niet.’